

- [1303] Τραγούδι τοῦ μεγάλου Ἀχιλλέως.
«Μετὰ τὸ φέγγος ἔρχομαι, κόρη, εἰς τὸ περιβόλιον,
1305 εὐγενική μου καὶ ξανθή, ἐξύπνησε ἂν κοιμᾶσαι,
καὶ δὸς με ἀπὲ τοῦ κήπου σου μηλέα νὰ τὴν τρυγήσω,
καὶ ὑπόκλινε τὴν κορυφήν, τοὺς κλάδους καὶ τὰ ἄνθη.
Ἐξύπνησε, κυράτσα μου· ψυχή μου, μὴ κοιμᾶσαι·
τὸν ἐνθυμᾶσαι ἔρχεται πρόθυμα πρὸς ἐσένα·
1310 κόρη μου, ἄς χορτάσω γλυκασμὸν ἐρωτικῆς ἀγάπης.»
Ἐνόσφ ταῦτα ἐλέγασιν, φθάνουν εἰς τὸ περιβόλιον,
καὶ τὸ τραγούδι ἤκουσεν καὶ ἐνόησεν ἡ κόρη·
ἔτρεμεν ἡ καρδιά της ἵνα τὸν περιλάβῃ.
Ἐκεῖνος ταῦτα παρευθὺς ἐπήδησεν ἀπέσω
1315 καὶ ἄρματα ἐφόρειεν ὀχυρά, κτύπον ἐποῖκεν μέγαν·
καὶ ἡ κόρη ταῦτα ἐγροίκησεν ὅτι ἐσέβηκεν ἀπέσω.
Ἐκεῖ ἐσυνεπαντήθησαν μέσον τοῦ παραδείσου·
ἔκραξεν καὶ τὸν Πάντρουκλον, ἐσέβηκεν καὶ ἐκεῖνος,
καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν ἔλεγεν· «Πάντρουκλε, συγγενῆ μου,
1320 ὀλόγυρα τριγύριζε ἀπέσω ἀπὲ τὸ τεῖχος,
καὶ οἱ ἕτεροί μας ἀδελφοὶ ἀπέξωθεν ἄς βλέπουν.»
Ἐτοῦτος παίρνει τὴν ὠραία, σφικτὰ περιεμπλακῆκαν,
περιπατοῦντες ἔρχονται καὶ οἱ δύο πρὸς τὴν κλίνην.
Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐθαύμαζεν τὰς χάριτας τοῦ κήπου,
1325 τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ φυτὰ, τὴν πλάτανον ἐκείνην,
πλάτανον τὴν πανθαύμαστον, φρικτὴν καὶ ξένον θαῦμα,
ἦν προλαβὼν ἐδήλωσα ὡς καθειρμὸν ὁ λόγος.
Μετὰ δὲ τὰ φιλήματα καὶ τὰς περιπλοκάς των
Ἔρωσ τοὺς ἐκατέτρωσε νὰ ποιήσῃ θέλημάν του.

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΕΣΠΑ
2007-2013
πρόγραμμα για την ανάπτυξη
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ

- 1330 Τοῦ Ἔρωτος ὁ γλυκασμός, ἡ συμπλοκή καὶ ὁ πόθος,
ἦλθεν ἡ ὥρα, ἔφθασεν ἀνάμεσα τῶν δύων.
Καὶ ὀλόγυμνην τὴν ἔκδυσεν μετὰ λινοῦ καὶ μόνου,
τὸ δὲ λινὸν εἰς τὸ ἐκ παντὸς ἦτον ὡς ἄχνη μόνον·
καὶ μετὰ πόθου τοῦ πολλοῦ ἐπλήρωσαν τὸν ἔρων.
- 1335 Ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἔλεγεν: «Ψυχίτσα μου, ἄς ὑπᾶμεν.»
Ἐκεῖνη ἐκ τῆς ἀγκάλης του οὐκ ἤθελεν νὰ ἐγέρθη,
ἀλλ' ὡς φυτὸν ἐκλίνεντο, εἶχεν τοῦ πόθου πόνους,
ὥσπερ κισσὸς εἰς τὸ δένδρον οὕτως τὸν ἐπεριεπλάκην,
καὶ ἦτον δυσαστόπλεκτη ἡ κόρη ἀπὲ τὸν νέον·
- 1340 ἡ κόρη οὐκ ἤθελεν ποσῶς νὰ ἐξέβη ἀπὲ τὸν νέον,
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐκάλειεν τους νὰ ἔβγουν ἀπέκει.
Εἶχεν τὸ τεῖχος ἔσωθεν σκάλες τε καὶ καμάρας,
καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπήδησεν, καθίζει εἰς τὸ φαρίν του
καὶ πρὸς τὴν κόρην ἔλεγεν: «Πρόσεχε, παρηγορία μου.
- 1345 Καὶ τὰ κοντάρια τους δένουσιν καὶ κάμνουσιν τὴν σκάλα·
καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐστέκεντον καὶ ἔπεσεν πρὸς ἐκεῖνον,
καὶ ἀπέκει δὲ κατόπισθεν ὁ Πάντρουκλος ἐκεῖνος.
Ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, τὸ φρόνος τῶν Ἑλλήνων,
γλυκεῖα τὴν ἐπερίλαβεν, συχνοκαταφιλεῖ τὴν,
- 1350 καὶ παρευθὺς τὰ δάκρυα τῆς ἐκατέβαιναν τῆς κόρης
καὶ μετὰ θρήνου καὶ ὀδυρμοῦ τὸν νεώτερον ἐλάλειεν:
Λόγους παραπονετικὸς τῆς κόρης Πολυξένης
εἰς τὸν Ἀχιλλεῦν τὸν φοβερόν, τὸν δράκοντα τὸν μέγαν.
«Πατέρας καὶ μητέρα μου ἡ αὐθεντία σου ἔναι,
- 1355 καὶ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ καὶ φῶς μου καὶ ζωὴ μου.»
Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν ἔλεγεν τὴν ἡλιογεννημένην:
«Ἐσύ 'σαι φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ψυχὴ μου καὶ ζωὴ μου,
καὶ τῆς καρδίας μου ἀνασασμὸς ἐσύ 'σαι, δέσποινά μου.»

Panagiotis A. Agapitos & Karin Hult επιμ., *The Byzantine Achilleid: The Naples version*, introduction, critical edition and commentary by Ole L. Smith, [Wiener Byzantinische Studien, Band 21], VÖAW, Βιέννη 1999.